

γηραιὰς ὑπηρετρίδας, τῆς μόνης ἥτις ἐναπέμεινε αὐτοῖς πιστῇ, ἐκ τοῦ ἄλλοτε πολυπληθοῦς συρφετοῦ τῶν ὑπηρετῶν. Παῖς δεκαπενταετής, πρῶν στυλβωτῆς ὑποδημάτων, ἐχρησίμευεν ὡς ὀψοκομιστῆς εἰς τὸν δικηγόρον καὶ ὡς ἰδιαιτέρον θαλαμηπόλος εἰς τὸν Λέοντα. Ἡ οἰκία ἦτο μικρὰ καὶ ἡ ἐπίπλωσίς τῆς μετριωτάτη. Ἀλλὰ μετὰ τῶν ἐντελῶν πραγμάτων τῆς νέας καταστάσεως, ἀνέκυπτε πολλάκις καὶ ἡκρωτηριασμένον τι λείψανον παλαιοῦ μεγαλείου. Δίσκος πολύτιμος ἐκ πορσελάνης, ἐπὶ παραδείγματι, ὑπεβάσταζε δωδεκάδα κυπέλλων τοῦ κατωτέρου εἶδους· παρὰ τὴν ψύκτραν τῶν πέντε δραχμῶν, ἔκειτο σινικὸν ἀγγεῖον μεγάλης ἀξίας· καὶ ἐπὶ τοῦ χονδροειδῶς ἐξωγραφημένου τοίχου ἐκρέματο εἰκὼν ἐντός πλαισίου ἐπιχρύσου, ἄξια κρείττονος τύχης. Τὰ παλαιὰ περιλάλητα ἐπιπλά τῶν Ροδίων ἐξεποιήθησαν μετὰ τῶν μεγάρων καὶ τῶν κτημάτων· ἔμειναν δ' ἐξ αὐτῶν ὀλίγα, ἀποτελέσαντα μετὰ τῶν νέων παρὰ δόξον κρῖμα πλούτου καὶ πτωχείας, κομψότητος καὶ ἀπειροκαλίας, ὡς οἱ μόνοι μάρτυρες τοῦ εὐκλεοῦς παρελθόντος συγχρόνως καὶ τοῦ ἀξιοδακρύτου ἐνεστώτος.

Τὸ δωμάτιον τοῦ Λέοντος ἦτο σύμφυρμα τι κενοφανὲς καὶ ἰδιόρρυθμον. — «Ὁ, τι εἶχα εἰς ὁλόκληρον διαμέρισμα μεγάρου, ἔλεγεν ὁ Λέων εἰς τοὺς ἐπισκέπτας του, κατ' ὥρθωσα νὰ συγχωνεύσω μέσα εἰς αὐτοὺς τοὺς τέσσαρας τοίχους πῶς; καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω».

Καὶ τῷ ὄντι, ἐκάστη τῶν τεσσάρων γωνιῶν τοῦ δωματίου ἐξυπηρετεῖ καὶ ἄλλον σκοπὸν· ἡ μία ἦτο κοιτῶν, ἡ ἄλλη κομμωτήριον, ἡ τρίτη γραφεῖον καὶ ἡ τετάρτη Βιβλιοθήκη. Τὸ μέσον ἐχρησίμευεν ὡς αἵθουσα ὑποδοχῆς· εἰς λαμπτήρ μετὰ πρασίνου ἀλκιφώτου, ἐκρέματο ὑπεράνω τραπέζης ὠρειδοῦς, κεκοσμημένης δι' ἀγγείων καὶ λευκωμάτων καὶ χρυσοδέτων τευχῶν, κύκλῳ δὲ ἦσαν τετοποιημέναι ἑδραὶ τινὲς καὶ σκαμνία. Ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνῆρτηντο εἰκόνες καὶ φωτογραφήματα μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας, καὶ ἀνωθεν τοῦ γραφείου ἐσχηματίζετο δι' ὀπλων καὶ σημαίων ὠραιότατον καὶ πολύτιμον τρόπαιον, τὸ ὅποιον σχεδὸν μετὰ δακρύων ὁ Λέων κατ' ὥρθωσε νὰ κρατήσῃ. Καὶ ἡ Βιβλιοθήκη ἐπίσης τῷ ἔμεινε· μικρὰ καὶ χαμηλὴ, ὑαλοσκεπῆς ὅλη, ἔμεινεν ἐκεῖ ἐν κόσμῳ καὶ πολυτελείᾳ, ἀντανάκλωσα συγκεχυμένως τὰ ἀντικείμενα καὶ ἐπιδεικνύουσα ἐν σκιᾷ τινας πολυχρώμους καὶ ἐπιχρύσους ράχεις τῶν νέων τῆς τευχῶν. Νεοπαγῆς καὶ χρήσιμος, ἡγελλεν ἀμέσως τὸ κρῖμα ὅπερ ἐδαπανήθη ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ διέφερεν ἀπὸ τὰς συνήθεις εὐρωτιώσας καὶ σκωληκοβρώτους οἰκογενειακάς Βιβλιοθήκας, ὅσον καὶ κόρη ἀπὸ τὴν μάμμην τῆς.

Ὁ γέρω-Ρόδιος ἐκράτει τὰ ἄλλα δύο δωμάτια μετὰ περισσοτέρας ἀνέσεως ἐπιπλωμένα· τὸ ἐν ἐχρησίμευεν ὡς κοιτῶν καὶ τὸ ἄλλο ὡς σπουδαστήριον. Ὁ Λέων ὅμως εἰσῆρχετο ἐκεῖ σπανιώτατα, διότι ἡ

ἰσορροπία τῶν μετὰ τοῦ πατρὸς του σχεσεων ἦτο τόσον ἀστάθης, ὥστε ἐφοβεῖτο μήπως εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα ἤθελε τὴν καταστρέψει. Δὲν ὠμίλουν μετ' ἀλλήλων ἡ ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ζητήσῃ χρήματα ὁ υἱός, τὰ ὀλίγα δεκάλεπτα, διὰ νὰ μὴ αἰσθάνηται τὰ θυλάκιά του πολὺ ἐλαφρὰ. «Δὲν ἔχω», ἀπῆντα στερεοτύπως ὁ Ρόδιος, ἄλλοτε δίδων καὶ ἄλλοτε ἀρνούμενος ὀριστικῶς. Τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο «Δὲν ἔχω» ἦτο, ὡς ἐβεβαίουν ὁ Λέων τοὺς φίλους του, τὸ μόνον ψεῦμα, τὸ ὅποιον ἤκουσεν ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ πατρὸς του· θὰ ἐπίστευε ποτε ὅτι δὲν εὕρισκετο μία καὶ δραχμὴ εἰς τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ δικηγόρου, διὰ τὸν πτωχὸν τοῦ υἱόν;

Ἐτρωγον καθήμενοι ἀπέναντι ἀλλήλων, χωρὶς νὰ προφέρωσιν ἄλλας λέξεις, ἐκτὸς τῶν ἀπολύτως ἀναγκαζίων· ἔλαστος ὠμίλει πολὺ εὐχαριστότερον πρὸς τὴν Κατερίναν, τὴν ὑπηρετρίαν, ἢ πρὸς τὸν συνδαιτυμόνα του. Ἐν τούτοις δὲν ἔλειπεν ὁ δικηγόρος νὰ συνιστᾷ εἰς τὸν Λέοντα τὴν μελέτην διὰ νὰ δώσῃ, ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον ἐξετάσεις· ἐκεῖνος ἀπῆντα συνήθως δι' ἐνὸς μεγάλου προσποιητοῦ στεναγμοῦ· ἀλλ' ὁ γέρον τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν: — Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὅρον σὲ τρέφω καὶ σε ἐνδύω τόρᾳ· ἄλλοτε, ὅταν ἤμην πλούσιος, εἶχες ἴσως περισσότερα δικαιώματα τόρᾳ πού με ἔκαμες πτωχόν, ἔχεις πολὺς ὑποχρεώσεις.

Πλὴν, παρὰ τὰς πατρικὰς παρακελεύσεις ἡ ζωὴ τοῦ Λέοντος πᾶν ἄλλο ὑπισχεῖτο ἢ ἐπιστημονικὴν προκοπὴν. — Εἶχε κηρυχθῇ λιποτάκτης ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καὶ κατεζητεῖτο, ὅπως προσαχθῇ εἰς δίκην· διὰ τοῦτο ἠναγκάζετο νὰ μένῃ κεχυρμένους διακρούσης τῆς ἡμέρας, καὶ μόλις τὸ ἐσπέρας νὰ ἐξέρχεται. Εἰς τὴν οἰκίαν του δὲν τὸν ἠνώχλουν, διότι κατ' ὥρθωσε νὰ δελεάσῃ τοὺς ἐντεταλμένους χωροφύλακας. Ὁ Λέων λοιπὸν ἠναγκάσθη νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἡμέραν εἰς νύκτα καὶ τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν. Ἠγείρετο περὶ τὴν μεσημβρίαν ἢ καὶ βραδύτερον, παρεσκεύαζε μόνος τὸν καφέ μὲ τὸ γάλα, καὶ ἔμεινε ἐν τῷ μετὰ εἰς τὸ παράθυρον — τοῦθ' ὅπερ τῷ ἐγένετο προσφιλεῖς συνήθειαν· κατόπιν εἰργάζετο, ἀναγινώσκων πᾶν ἄλλο ἢ νομικὰ βιβλία, ἢ γράφων τὰ πομπημονεῖματά του, ἢ ἱχνογραφῶν, ἢ κατασκευάζων διάφορα κομψοτεχνήματα, περὶ τὰ ὅποια ἡγάπα ἀνέκαθεν νὰ σχολῇται. Τὴν τετάρτην μ. μ. ἔτρωγε παρὰ τὴν λιτὴν τράπεζαν τοῦ πατρὸς του· μετὰ δὲ τὸ φαγητὸν ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον ἀναγινώσκων τὰς ἐφημερίδας ἢ συνομιλῶν μὲ τινὰς γείτονας κυρίους καὶ δεσποινίδας. Τὸ ἐσπέρας μετέβαινε νὰ πάρῃ τὸ παρ' εἰς οἰκίαν τινὰς, μεθ' ὧν νεωστὶ συνῆψε γνωριμίας, οἰκίαν τῆς μεσαιῆς τάξεως, τὴν ὅποιαν συνανεστρέφετο τόρᾳ· ἐκεῖ συνήντα φοιτητάς, ὑπαλλήλους, δημοσιογράφους ἐκ τῶν μετρίων, πτωχοὺς ὡς αὐτός, μετ' ἐτεριμμένα ἐνδύματα καὶ σκαλοῦς τρόπους, καὶ κυρίας τινὰς, ἡθικῆς καὶ μετεώρου καὶ ταλαντευομένης. Ἐπαίζεν, ἐχόρευεν, ἐφλυάρει, ἐμουσοῦρ-

γει, διαπρέπων καὶ θαυμαζόμενος ἐν τῷ ἀμφιβόλῳ ἐκείνῳ κόσμῳ, ἡ ἕως τέλους, ἀπεκοιμᾶτο ἐπὶ τῆς ἑδρας του, μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Κατόπιν, μετὰ τινος τῶν νέων φίλων — διότι οἱ παλαιοὶ τὸν ἐγκατέλειψαν σχεδὸν πάντες — ἐξήρχετο εἰς νυκτερινὸν περιπάτον incognito, καὶ ἐκάθητο νὰ πῇ τὸν μέλανα ζωμὸν τῶν νεωτέρων εἰς καφεῖον τι παρὰ τὰ Πευκάκια, χωρὶς, νοεῖται, νὰ ὀνομάζῃ πλέον στρεβλωτήρια τὰ καθίσματά του. Μετὰ τινὰς ὥρας βέμβης καὶ συζητήσεως, αἰσθανόμενος νυγμοὺς πείνης, ἐπεσκέπτετο τὸ πλησιέστερον πατατζίδικον ἢ ἀπόκρυφόν τι ζυθοπωλεῖον· μόλις δ' ὑπέφωσκειν ἡ ἡώς, ὅταν ἡ ὁδὸς Μαυρομιχάλη ἀντήχει ἀπὸ τοῦ ὑπέρινον καὶ ὑποτρέμον ἄσμά του, καὶ ἡ κλίνη ἐδέχετο τὸ κεκοπιακὸς καὶ κλονούμενον σῶμά του. Τὴν μεσημβρίαν, νωθρὸς καὶ κερηδάρης, ἡγείρετο, διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αὐτὴν ζωὴν, με ὀλίγας μόνον παραλλαγὰς.

Κατὰ τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον συνηγετίσθη μετὰ πολλῶν, ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων ἄλλοτε δὲν κατεδέχετο τὴν προσέλασιν, ἀλλ' ἰδίως συνεδέθη στενῶς μεθ' ἐνὸς φίλου καὶ μετὰ μιᾶς φίλης. Ἡ φίλη, γυνὴ τοῦ κόσμου, ἐπεσεύσσα καὶ αὐτὴ, ὠνομάζετο Ἀντιγόνη καὶ κατ' ὅκει ἀπέναντι τῆς οἰκίας τῶν Ροδίων μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ τῆς θείας τῆς. Ἐπλησίαζεν ἀφύκτως τὰ πενήντα ἔτη ἡ δεσποσύνη, ἀλλ' ἐφάνετο μόνον τεσσαρακοντοῦτις· ἡ ἰδίᾳ δ' ἐβεβαίουν ὅτι δὲν ὑπερέβη τὰ τριάκοντα. . . ὥς εἰπώμεν φθινόπωρον. Τοῦτο δὲν ἐνδιέφερε τὸν Λέοντα· αὐτὸς ἔβλεπεν ὅτι παρὰ τὸ ἐκδεδιητημένον παρελθόν τῆς, περὶ οὗ ὁ κόσμος διηγεῖτο ἱστορίας ἐπὶ ἱστορίαις, ἡ γηραιὰ δεσποσύνη διετῆρει τὰ ἴχνη τῆς παλαιᾶς τῆς καλλονῆς, καὶ μονοῦ ἐργάτου· ἐλπίζων δὲ τὴν ταχεῖαν καὶ ἀνέξοδον κατὰκτησίν τῆς, ἐσύχναζεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ διήρχετο ὡς ἐπιτοπολὺ μετ' αὐτῆς τὰς ἐσπέρας του. Ὁ θεὸς κύριος Ἀσημάκης, κτηματίας, ἦτο ἀνοικτὸς ἄνθρωπος, ἀγαπῶν τὸν θόρυβον καὶ τὰς συναναστροφάς· ἡ θεὴ δὲν ὑστέρει ὡς πρὸς τὰς διαθέσεις, καὶ διὰ τοῦτο ἡ οἰκία των, θορυβώδης πάντοτε, κατέστη μετ' ὀλίγον τὸ κέντρον τοῦ μικροῦ ἐκείνου κόσμου, τοῦ πτωχαλαζόνος καὶ κιβδήλου, διακεκομένου ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῶν διασκεδάσεων, καὶ προσπαθοῦντος πάσῃ θυσίᾳ νὰ μιμηθῇ τὸν ἀριστοκρατικὸν βίον.

Ἐπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καλῶστεροντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἑκάστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.